SANTA MISSA PER A LA «JORNADA DELS CATEQUISTES» PER L'*ANY DE LA FE*

HOMILIA DEL SANT PARE FRANCESC

Plaça de Sant Pere
Diumenge, 29 de setembre de 2013

1. «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segur... s'estiren en llits de marfil» (Am 6,1.4), mengen, beuen, canten, es diverteixen i no es preocupen dels problemes dels altres.

Dures aquestes paraules del profeta Amós, però que ens posen en guàrdia d'un perill que tots correm. Què denuncia aquest missatger de Déu, què posa davant dels ulls dels seus contemporanis i també davant dels nostres avui? El risc de repapar-se, de la comoditat, de la mundanitat en la vida i en el cor, de tenir com a centre el nostre benestar. És la mateixa experiència del ric de l'Evangeli, que portava vestits luxosos i que cada dia banquetejava amb abundància; això era important per a ell. I el pobre que s'estava a la seva porta i no tenia amb què alimentar-se? No era el seu problema, no li concernia. Si les coses, el diner, la mundanitat esdevenen el centre de la vida, ens agafen, ens posseeixen i perdem la nostra mateixa identitat d'homes: fixeu-vos bé, el ric de l'Evangeli no té nom, simplement és «un ric». Les coses, allò que posseeix, són el seu rostre, no en té altre.

Però intentem preguntar-nos: Per què passa això? Com és que els homes, potser també nosaltres, caiem en el de perill de tancar-nos, de posar la nostra seguretat en les coses, que finalment ens roben el rostre, el nostre rostre humà? Això passa quan perdem la memòria de Déu. «Ai dels qui viuen tranquils a Sió», deia el profeta. Si manca la memòria de Déu, tot s'aplana, tot va al voltant del jo, del meu benestar. La vida, el món, els altres, perden la consistència, ja no compten mai mes, tot es redueix a una sola dimensió: el tenir. Si perdem la memòria de Déu, també nosaltres mateixos perdem consistència, també nosaltres ens buidem, perdem la nostre rostre com el ric de l'Evangeli! Qui corre rere el no-res esdevé ell mateix nul·litat diu un altre gran profeta, Jeremies (cf. Jr 2,5). Nosaltres som fets a imatge i semblança de Déu, no a imatge i semblança de les coses, dels ídols!

2. Ara, mirant-vos, em pregunto: Qui és el catequista? És el qui custodia i alimenta la memòria de Déu; la custodia en ell mateix i la sap despertar en els altres. Això és bonic: fer memòria de Déu, com la Verge Maria que, davant de l'acció meravellosa Déu en la seva vida, no pensa en l'honor, el prestigi, les riqueses, no és tanca en ella mateixa. Al contrari, després d'haver acollit l'anunci de l'Àngel i haver concebut el Fill de Déu, què fa? Marxa, va cap a l'anciana parenta Elisabet, també ella embarassada, per ajudar-la; i en la trobada amb ella el seu primer acte és la memòria de l'acció de Déu, de la fidelitat de Déu en la seva vida, en la història del seu poble, en la nostra història: «La meva ànima magnífica el Senyor... perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa... l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació» (Lc 1,46.48.50). Maria té memòria de Déu.

En aquest càntic Maria hi ha també la memòria de la seva història personal, la història de Déu amb ella, la seva pròpia experiència de fe. I és així per a cadascun de nosaltres, per a cada cristià: la fe conté precisament la memòria de la història de Déu amb nosaltres, la memòria de la trobada amb Déu que és el primer en moure's, que crea i salva, que ens transforma; la fe és memòria de la seva Paraula que escalfa el cor, de les seves accions de salvació amb què ens dóna vida, ens purifica, ens guareix, ens nodreix. El catequista és un cristià que posa aquesta memòria al servei de l'anunci; no per fer-se veure, no per parlar de si mateix, sinó per parlar de Déu, del seu amor, de la seva fidelitat. Parlar i transmetre tot allò que Déu ha revelat, és a dir, la doctrina en la seva totalitat, sense treure ni afegir res.

Sant Pau recomana al seu deixeble i col·laborador Timoteu sobretot una cosa: Recorda't, recorda't de Jesucrist, ressuscitat d'entre els morts, que anuncio i pel qual sofreixo (cf. 2Tm 2,8-9). Però la Apòstol pot dir això perquè és el primer en recordar-se de Crist, que l'ha cridat quan era un perseguidor dels cristians, l'ha tocat i transformat amb la seva Gràcia.

El catequista, aleshores, és un cristià que porta en ell la memòria de Déu, es deixa guiar per la memòria de Déu en tota la seva vida, i la sap desvetllar en el cor dels altres. Això és compromès! Compromet tota la vida! El mateix Catecisme, què és sinó memòria de Déu, memòria de la seva acció en la història, del seu haver-se fet proper a nosaltres en Crist, present en la seva Paraula, en els Sagraments, en la seva Església, en el seu amor? Estimats catequistes, us pregunto: Som nosaltres memòria de Déu? Som verdaderament com sentinelles que desvetllen en els altres la memòria de Déu, que escalfa el cor?

3. «Ai dels qui viuen tranquils a Sió», diu el profeta. Quin camí cal recórrer per no ser persones «superficials», que posen la seva seguretat en ells mateixos i en les coses, sinó homes i dones de la memòria de Déu? A la segona lectura sant Pau, escrivint sempre a Timoteu, dóna algunes indicacions que poden assenyalar també el camí del catequista, el nostre camí: Tendir a la justícia, a la pietat, a la fe, a la caritat, a la paciència, a la mansuetud (cf. 1Tm 6,11).

El catequista és home de la memòria de Déu si té una relació constant i vital amb Ell i amb el proïsme; si és home de fe, que confia verdaderament en Déu i posa en Ell la seva seguretat; si és home de caritat, d'amor, que veu tothom com a germans; si és home d'«*hypomoné*», de paciència, de perseverança, que sap afrontar les dificultats, les proves, els fracassos, amb serenitat i esperança en el Senyor; si és home mansuet, capaç de comprensió i de misericòrdia.

Preguem el Senyor perquè tots siguem homes i dones que custodien i alimenten la memòria de Déu en la seva vida i la saben despertar en el cor dels altres. Amén.